

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafljeve ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Učitelj: No, danes ste pa posebno brhki, gospod doktor! Kam pa tako hitro, kam?

Dr. Šusteršič: Naše ljudsko dete je zbolelo precej po porodu. Saj vidite, kaj mu nesem.

Šir hašširim — Visoka pesem.

Vila državna. (Sopran-solo.) Kakor olje dišeče tvoje je ime, gospod doktor Pavel Gautsch baron Frankenthurm! Tebe ljubijo mlade deklice, lepi Pavel!

Zakaj brez mozoljčkov in marog je tvoj dražestni obraz, skrbno maziljen z „Glycerin-Crème“! Velike, sanjave so tvoje oči in ščipalnik se ti poda lepše, nego vsakemu drugemu ministru, naj bo še tako kratkoviden. Kakor smola črni so brki tvoji in visoka rast je tvoja in elegantna. Robec tvoj veličastni in frak in lasje tvoji diše vsak dan drugače po prve bire parfumi: „Divina“, „Wild Violet“, „Alpine Muguet“, „La Sirène“, „Artémise“ in „Quintessence de Violettes“.

Hitimo v vonjave, dišave krog tvoje uniforme! Kajti ves sladak si, slajši nego vino, dišeče po mazilih sladostnih.

Črna sem, toda lepa, kakor kedarski so šotori, kot preproge v kabinetu rajnika grofa Taafeja.

Nikari ne koketiraj z mano, ker temna sem. Pardon, solnce ožgalo me je in ne pomaga mi več niti izvrstni „Glycerin-Crème“.

Gautsch. (Bariton-solo.) Izvrstna pljuča so tvoja in grlo, da moreš peti tako dolgo solo, ti golobica, ti lepotica!

Vila državna. Nikar preveč ne koketiraj z mano, ker temna sem.

Ukazali so, da stražim vinograde. Svojega vinograda pa nisem varovala!

Povej, povej mi, kje li paseš in kje počivaš opoldne, da ne začnem stopati za čedami pastirjev drugih, lepi Pavel!

Gautsch. Če kam ne veš, o najlepša med ženami, oj pojdi z menoj k Sacherju in ne pasi backov in koštrunčkov poleg šotorov parlamentutk!

Vila državna. Ovratnic dragih ti naredim v lesketu zlatem, srebrnem!

Kot šopek mire si ti, moj dragi, šopek mire, ki počiva sredi nedrij, lepi Pavel!

Iz Cipra grozd presladki si ti moj ljubi v vinogradih engadskih. Ah, moj ljubi, govori zdajle z menoj!

Gautsch. Glej, kako črna si, premoja, kako lepo si črna vsa in zaspana! — Ah, prosim vas, parlamentutke, pri koštrunčkih in backih poljanskih, ne prebudite in ne motite spanja preljube, predrage, dokler sama spati hoče!

Vila državna. Ne, ne! Saj samo dremujem! Tak bodi, ljubi moj, kakor so kozli in mladi junci po gorah beterskih, če veš, kje so.

Gautsch. Nehaj vendar že zafrkavati me!

Vila državna. Tak bodi, kot oblaček vonjav, dehtečih po miri in kadilu, kot mošt sladak jabolk granatnih!

Gautsch. Ne bodi no sitna! Vila državna. Oj kako si lep in ves črn, kolikor te je v uniformi!

Gautsch. Pojdi no spat! Vila državna. Kako si črn, ves črn, kakor smola!

Gautsch. Pojdiva k Sacherju supirat. Vila državna. Oj ta radost! Veselimo se s teboj!

Pomnimo: Jezik tvoj slajši je nego medene potice! Aleluja!

Slovanski utrinki.

IV.

Oj brati slovanski, kje vaše moči so, ki nekdanj nikomur vклонile se niso, ki lahko vkrotile bi narode vse ter si osvojile vse dele zemlje!

Kaj vas je tako oslabilo, potrló, kaj vam je pogum ves in nade podrlo, da kraje najlepše domače zemlje brez boja prepuščate v tuje roke?

O vašem propadanju, vaši nadlogi preteklosti temne dogodki premnogi s krvavimi črkami nam govore: kaj čaka še vas, že sedanost pove:

V.

Od Rima prihrula je sapa strupena in sto in sto let že slovanska plemena na Jugu omamlja, pripravlja na smrt ter Nemcem pomaga vršiti načrt.

Slovane okužila farška je doba, iz njih zasmrdela lenoba, gniloba; kjer luknjo napravita sestrici ti, tja Nemec brž vrine se in obsedi.

To Nemcev načrt je, ki ga je njih novi bog Bismarck ustvaril, in lačni sinovi „vsenemški“ domišljajo zdaj si, da res pravico imajo požreti svet ves!

VI.

Kar paše na Turškem, avstrijski so farji, seve pa le tamkaj, kjer so gospodarji — Slovanom; a nemške ovčice preveč do golega striči, več varna ni reč!

Če pa do kosti far Slovana ogloda, še kri naj izpije mu, nič ga ni škoda: saj to so vseh Nemcev goreče želje, da hitro Slovani — na drug svet frče!

V Ameriki daljni kraj zanje je pravi, kdor noče tja, far naj doma ga zadavi: saj le inkvizitor vsak mojster je v tem, kako se zavija vratove ljudem!

VII.

Miljone Slovanov že farška je mora skrivila ter Nemcem tam dala prostora: zato pa vsi nemški ministri in njih lakaji prijatelji halj so črnih.

„Le s farji držimo, saj črna so kuga pobožnim Slovanom prelepega Juga: kjer tam brezuspešen je naš bajonet, far z „žegnano vodo“ napravi lep red.“

Čim večjo oblast in veljavo jim damo, prej Jugoslovane v okovih imamo; ko to se zgodi, pa katoliški pop ponižno bo moral pred nami — pod klop!“

Slovan.

Izza črne dobe.

Deželni predsednik: profesor Šuklje. Vojvodina Kranjska je dobila nov grb, kameleona na kamnu.

Tudi Ljubljana je dobila nov grb, glavo v rešetu, v vekovečen spomin na poraz v Ribnici.

Deželni glavar: dr. Šusteršič.

Blažena nemščina je omladila vso deželo.

Predsednik ljudske stranke: Čočov France.

Ljubljanski župan: Cesarski kraljevi mladenič Schittnigg iz Radovljice.

Vodstvo c. kr. vodopisnega urada je prevzel: kanonik Luka Smolnikar.

Starosta „Sokola“: dr. Bolnatura.

Predsednik „Akademije“: kanonik Anton Sušnik.

Predsednik „Abstinenta“: dr. Mauring z Iga.

Ravnatelj c. kr. kmetijske družbe: dr. Žitnik.

Ravnatelj I. drž. gimnazije: učitelj Jaklič.

Mestni magistrat je prestavljen nasproti škofove palače.

Zmajev na Jubilejskem mostu ni več. Namesto njih so postavili zgolj simbolične živali: kameleona, srakoperja, nosoroga in hijeno.

Ljubljanski grad so zasedli jezuiti in nune.

„Narodni tiskarni“ so vzeli vse stroje. Poslali so jih v livarnico na Dunaj, da so naredili orjaški kotel, ki so ga postavili na Mestni trg v Ljubljani. Polovili so vse napredne državne in deželne poslance, njih rodovine kakor tudi vse napredno misleče grešnike po vsej deželi in jih vrgli v kotel.

S Schwentnerjevo zalogo knjig so zanetili ogenj, da razvesele liberalci in liberalke v mehko kuhani vse: hijene, kameleone, srakoperje in nosoroge.

Pripodili so se črni oblaki, zatemnelo je nebo. Vse črno, črno, črno... Juh!

Hasan.

Zvita glavica.

Starikavi župnik Bisagar je imel lepega kužka Lajoša in mlado kuharico Mico; nič prav se ne ve, koga je ljubil bolj, deklino ali psa.

„Oh, ko bi znal ta moj psiček še govoriti!“ je vzdihnil nekega hladnega poletnega dne. „Koliko veselja bi bilo v naši družini!“

„Saj res,“ mu je segel mežnar Cimbingelj v besedo, „kako lepo bi bilo, če bi naš psiček čakal gospoda škofa, kadar bi prišli birmat k nam, na pragu farovža ter jim že oddaleč zaklical: Dobro jutro, gospod škof! Oh, kakšna čast bi bila to nam! No, če hočejo gospod fajmošter, se vse to lahko zgodi; poznam moža, ki uči kose peti in pse govoriti, ali daleč odtod je ta učeni mož.“

Župnik ves žareč od veselja, skoči pokoncu, objame Cimbinglja ter vzklikne: „Oh, ljubi moj Cimbingelj, ne bojim se troškov, samo da bi se moj psiček naučil govoriti. Vsaj pozdrav gospodu škofu. Potem bom takoj predlagal, da ti povišajo plačo.“

„Nauči se prav gotovo, gosp. fajmošter!“ odgovori Cimbingelj, „ali denarja bo treba mnogo, ker je pot dolga in učitelj bo drag!“

„Ne boj se, Cimbingelj, denarja imam dovolj in ako bi ga zmanjkalo, oznamim offer pa dobim drugega“.

Zmenila sta se, da ima cerkovnik takoj oditi s psičkom k učenemu možu; župnik mu je dal potrebnega denarja in Cimbingelj je odšel.

Ko je prišel iz vasi, se je ozrl pazljivo okoli in ko se je preveril, da ga ne vidi nihče, je lopnil psička, da je takoj poginil in zakopal Lajoša.

Par dni je zapravljal denar, se vrnil v farovž ter naznanil gospodu: „Je že vse dobro! Čez osem dni naj pridem pogledat, mi je rekel učeni mož.“

Čez osem dni je dal gospod Bisagar Cimbinglju zopet denarja in mu naročil, naj lepo pozdravi Lajoša.

Zopet se je cerkovnik imenitno zabaval; vrnil se je šele tretji dan. Ko ga je zagledal župnik, mu je šel naproti in takoj vprašal po Lajošu.

„Vse je dobro,“ je dejal Cimbingelj, „Lajoš vas lepo pozdravlja; tako sem bil ginjen, da sem skoraj jokal. Čez dva tedna ga boste pa slišali sami, ker takrat ga privedem domov; znal bo že vse potrebno, ker je bistre glave. Gospod učitelj mi je celo svetoval, naj bi ga dali za nadzornika v škofove zavode!“

Bisagar, ves vesel, je dal Cimbinglju še posebno napojnino.

Po dveh tednih je cerkovnik zopet odpotoval — seveda ne brez denarjev.

Težko, težko ga je pričakoval župnik. Cimbingelj se je veselil dobre kapljice tam, kjer ga ni poznal nihče. Ko mu je pošel denar, se je obrnil proti domu. Držal se je žalostno.

„Kaj pa se je zgodilo, Cimbingelj?“ je vprašal Bisagar. „Ali se je pripetila Lajošu kakšna nesreča?“

„Pst!“ je šepetal cerkovnik, držeč prst pred usta.

„Gospod fajmošter, ko sem prišel k učenemu možu, me je Lajoš takoj spoznal; lepo me je pozdravil ter vprašal, kako je kaj doma. Tudi medpotoma sva se pogovarjala o raznih stvareh; govoril je prav pametno. Ko sva pa prišla blizu vasi, se je ustavil na cesti, me potegnil za hlače in bolj potihoma vprašal ...

„Kaj? mu je prestrigel župnik besedo. „Sram me je povedati!“

„Povej, povej brž!“ je silil župnik.

„Naj bo torej! Vprašal me je, če še poljubujejo gospod fajmošter kuharico! Takrat sem ga pa česnil po glavi, da je precej poginil.“

„Prav, mežnar, prav si storil! Tu imaš za par litrov! Samo molči! A. C.“

Jezuit: So evnuhi po prirodi, vsled pohabljenja pa tudi evnuhi nraevstvene volje!

Župnik: Beži, beži! Le mene poglej! Kam naj se prištevam? Naturam expellas furca, tamen usque recurret!

Veliko veselico

priredi novo prebarvana Ljudska stranka na pustni torek v škofovih zavodih v Št. Vidu. Slavno občinstvo vabimo na mnogobrojno udeležbo in opozarjamo vse, naj ne vzame nihče hranilničnih knjižic s sabo, ker bi jih prečastiti gosp. dekan Koblar iz Kranja konfisciral brez pardona.

SPORED.

Pred kosilom.

Dirka. Dr. Šusteršič in profesor Šuklje potečeta petnajstkrat okoli poslopja škofovih zavodov. Kdor bo urnejših krač, dobi steklenico pristne lurske vode v šampanjski butelji s pozlačenim zamaškom, drugi pa novo krtačico za zobe.

Po kosilu.

1.) Koncert trobentačev. „Glasovi iz Tartara“. Proizvajajo takoj po obedu vsi muzikalno nadarjeni fizičarčki brez instrumentov samo po nagonu prirodne nadahnenosti.

2.) Tam za lašk'mi griči, žvižga g. kaplan iz Knežaka ob spremljevanju štirih orglic.

3.) Le pridi, le pridi!, poje iz posebne prijaznosti dr. Miauring z Iga.

4.) Die Wacht am Rhein, svira dr. Šusteršič, virtuozi na papirju in glavniku.

5.) Hoch oder nieder! Vesel prizor. Igra župnik Brence, po domače Pomarančar iz Preske.

6.) Repa in fizičol. Oda. Krasoslovi najstarejši fizičol.

7.) Kankan. Plešejo trije kanoniki in madame Löwy.

PRIPOMBI. Po koncertu fizičolčkov je pol ure odmora, da se dočista prezračijo slavnostna dvorana. — Čisti dohodek veselice je namenjen škofu, da si kupi novo srajco.

Odbor.

Sal-el-Aleik Mirza.

(Pravljica iz Jutrovih dežel.)

Gondola se je zazibala; vesla so se vtapljala in nalahko je plula ladjica po mehkih valovih. S pevajočim glasom pa mi je pričel sivolasi čolnar Marco pripovedovati svojo pravljico o Sal-el-Aleik Mirzi*):

Živel je tam v bajnokrasi Jutrovih deželah bogat in mogočen knez Sal-el-Aleik. Dobrodošli mu je bilo ime, toda ljudstvo ga ni ljubilo in pravoverniki so trepetali pred bliski njegovih oči in kdor je stopil predenj je sklonil glavo do tal in njegove plašne oči niso pričakovale nikdar nobene milosti od strašnega vladarja samodržca.

Obleka mu je bila posejana z diamanti in biseri; na prstih pa so mu

*) Knez Dobrodošli.

žareli rubini in roke so rdele, kakor bi bila kri na njih. Diamanti pa so bili grenke solze, ki jih je prelival narod pod težko roko Sal-el-Aleik Mirze, kneza Dobrodošlega.

Njegova palača je bila hiša nesreče in ni se slišalo iz nje nikdar nobenega veselega in brezskrbnega glasu; le črno oblečeni vojaki so hodili iz nje in pobirali davek od ljudstva in vsak je moral plačati do zadnjega vinarja. Toda knezu to še ni bilo dovolj. In dal je oznaniti po mujezinih*) z vitkih minaretov, da bo zidal medreso.***) Naj ga ljudstvo podpira in prispeva k dobroteljni ustanovi, saj je le v korist narodu in sinovom ljudstva samega. In narod je veselega srca daroval, saj je šlo za njegovo blaginjo in za blaginjo njegovih sinov. Radosten je mislil v svojem srcu, da lahko proda svoje pridelke upravi medrese; trgovina da se povzdigne in procvita, dežela da si opomore in blagostanje da se naseli med bednim narodom. Tako je pričakoval verni narod.

In začel je hvaliti svojega kneza in prvokrat je govoril, da Dobrodošli po pravici nosi svoje pomembno ime!

Ali Bog je velik in Mohamed je njegov prerok; človek pa ne more vedeti, kako misli in sklepa gospod in knez.

Ko je ustanovil slavno medreso, je povabil knez svoje generale in druge velikaše vse dežele in slavili so kneza, kako dobrotljiv je svojemu ljudstvu.

In potem se je začel pouk, toda revni sinovi naroda niso imeli dostopa v medreso in tudi trgovina si ni opomogla in ni vzcvetela in narod ni bil vesel v svojem srcu in ni blagoslovil svojega gospoda in kneza, ker je modri knez porabil svoje blago v svoji medresi.

Biseri in diamanti pa so se množili v knezovi zakladnici in lesketali so se kakor solze ubogega naroda in rubini na njegovih prstih so žareli, roka pa je rdela, kakor bi bila krvava.

To je pravljica o Sal-el-Aleiku Mirzi, knezu Dobrodošlem.

Marco je nehal in je sanjavo gledal po tihi čaropolni morski gladini.

„Žalostna je tvoja povest, Marco; kdaj pa je živel ta knez?“

„Dolgo je že tega in dandanes ne bi bilo mogoče kaj takega, kajti kje bi bil narod tako lahkovoren in zaslepljen? — Ali ne, signore?“

Gondola je plula lahko po mehkih valovih, jaz pa sem molčal in moje misli so bile pri ubogem nesrečnem narodu tam na bajnem Jutrovem...

Satyr.

*) Klicalec k molitvi.

**) Islamska visoka šola.

Ljubljanske, ne povsem zanesljive novice.

Čuje se, da se očetje salezijanci stalno presele v „Mestni dom“, ki se primerno prezida. Prizida pa se veliko kapelic. Do- tične načrte baje že izdeluje mestni stavbeni urad.

* * *

Knezoškof Anton Bonaventura je izstopil iz Ljudske stranke, ker je v Ribnici kandidiral dvornega svetnika. Sedaj snuje novo stranko z imenom „zmedenost- strujarji“.

* * *

Nekaj ljubljanskih „novostrujarjev“ baje prav resno misli prestopiti v židovsko vero. To pa iz simpatij do Marksa in drugih rdečih voditeljev, ki so bili, kakor znano, vsi židje.

* * *

Deželni predsednik Schwarz je plesal v kazini četvorko z gospo Lino Kraiterjevo. Porabila je ugodno priliko ter ga zaprisegla na najradikalnejši nemško-nacionalni program.

* * *

Dr. Šusteršič je dal iz zadnjega svojega velikega dobička 20.000 K družbi sv. Cirila in Metoda. Profesor Šuklje pa je polovico svoje penzije odstopil ribniškemu kmetom. (Za resničnost te vesti ne prevzame uredništvo niti najmanjše odgovornosti.)

☞

Italijanski ponos.

Lah: Da, mi smemo biti ponosni! Noben narod nima tako slavne preteklosti ter sedanosti nego mi! — Kdo je odkril Ameriko? — Lah! Kdo je izumil brezžični brzojav? — Lah! Kateremu narodu se je rodil Dante ter drugi umetniki? — Nam Italijanom!

Slovenec: Pozabili ste omeniti po- glavitno stvar: Kateri narod je izvršil največ zavratnih umorov? — Ita- lijanski!

T.

Kdaj?

Gost: Kdaj pa otvorijo „Deutsches Haus?“

Krčmar: Kadar plačajo!

Gost: Kdaj pa bo to?

Krčmar: Kadar bo dosti denarja.

Gost: Kdaj pa bo to!

Krčmar: Najbrže o preljubem svetem Nikoli!

Gost: A tako razumejo: „Durch muß des Kieles Erz!“

Pikež.